

τηρῶν τοῦ ἀρχιπελάγους κυμάτων, ὡς οἱ ἀθάνατοι ἐκεῖνοι θαλασσομάχοι, ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Κίμων καὶ Κόνων ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς Μεσογείου.

Ἐν τούτοις ἅς μὴ κομπορρημονῶμεν διὰ τὰς πράξεις ταύτας τοῦ ἡρωϊσμοῦ, τῆς αὐταπαρνήσεως τῶν κατορθωμάτων. Σκεφθῶμεν μᾶλλον πῶς ἀνακτήσωμεν τὴν κληρονομίαν, ἣν οἱ πλείστοι αὐτοκράτορες καὶ βασιλεῖς, στρατηγοὶ καὶ δοῦκες, πρίγκηπες καὶ ἀρχηγοὶ Ἕλληνες ἢ Ἀλβανοί, Πελασγοὶ δηλαδή, ἀφῆκαν ἡμῖν. Σεῖς δὲ, ὦ Ἀλβανοί, εἶπατε εἰς τοὺς ἀνδρείους Ἰταλοὺς καὶ εἰς τοὺς εὐθαρεῖς Σλάβους, ὅτι ἡ Ἡπειροῦ οὔτε γῶρα σλαβική, οὔτε γῶρα τοςκανική ἐστίν, ἀλλ' Ἑλλάς, ἐξ ἧς ἐξῆλθεν ἡ τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν μέσων αἰώνων Ἑλλάς, ὡς καὶ ἡ Ἰταλία ὑπῆρξε ποτε Μεγάλη Ἑλλάς.

Σεῖς δὲ, ὦ Μακεδόνες καὶ Θραῖκες, δεῖξτε μὲ τὰ ὄπλα εἰς χεῖρας, ὅτι ἡ γῶρα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Ὀρφέως οὐκ ἔσται ποτὲ ὑποτελής εἰς τὰς πάλαι ἀγρίας ὀρδὰς, αἵτινες ἐλητημόνησαν τὴν Ἑλλάδα, τὴν βαπτίσασαν, εκπολιτίσασαν καὶ ἀναδεξαμένην αὐτοὺς ὡς ἀδελφοὺς, ὅπως ἀποθῶσι βραδύτερον ἐγθροὶ ἡμῶν καὶ ἐφελκύσῃ τὴν καθ' ἡμῶν μανίαν τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς.

ΣΠ. Δ. ΔΕΚΑΤΣΑΣ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ

(Εἰκῶν)

Τὸ σιγαλὸ τὸ κῦμα ἐλίκνιζε θωπευτικὰ τὴν ὠμορφή νεραΐδα ἀποκοιμισμένη ἀπάνω στὸν ἀφρό του.

Τὸ ἀγαματένιο κορμὶ καὶ τ' ἀφρισμένο στρῶμα του, ἕνα εἶχαν χροῶμα, καὶ μόνον τὰ μαῦρα τῆς μαλλιά τοῦ ξεπλεγμένα χύνονταν ἔς τὰ πόδια τῆς, ἐχώριζαν καὶ ἐσημεῖωναν αἰθερίας γραμμὰς σώματος γυναικείου.

Κοιμώτανε βαθειὰ - βαθειὰ κουρασμένη ἀπὸ τὸ τρελὸ παίχνιδι τοῦ εἶχε κάμει μὲ τὰ βότσαλα τῆς ἀκρογιαλιᾶς.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ τοῦ ἡ μικρὴ νεραΐδα ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια, ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς θάλασσης, ἐκεῖ τοῦ ἀπὸ κοράλλια καὶ πέρλες καὶ σμαράγδια εἶνε κτισμένα τ' ἀτίμητα παλάτια τῆς.

Κεῖ κάτω στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος μιὰ βαρκοῦλα μὲ τ' ἄσπρο τῆς πανάκι κυλάει ἀπαλὰ στὸ γαλαζένιο πέλαγο σὰν κύκνος καμαρωτός μὲ ἀνοιγμένα σὰν κουπιὰ τὰ πάλλευκα πτερά του. Ἐνα γλυκὸ

ψιθύρισμα ἀκούει ἡ νεράιδα μέσ' ἔς τὸν ὕπνον τῆς, ὅσω ἡ βάρκα πλησιάζει ὡσάν γλυκὸ μουρμούρισμα τοῦ ἀέρος. Ἀνοίγει σιγὰ - σιγὰ τὰ βλέφαρα, τεντώνει τὸ κορμί τῆς καὶ κάθεται στὸ κῦμα.

Τώρα περὶ ἀκούει καθαρὰ ἓνα παθητικὸ τραγοῦδι, μέσ' ἀπ' τὴν κατάσπρη βαρκοῦλα καὶ τῆς νεράιδας ἡ πέτρινη καρδιά ἐσκήρτησεν ἀσυνειδήτως μέσα στὰ μαρμαρένια στήθια τῆς, σκύβει τὸ κεφάλι τῆς καὶ μὲ μιὰ κίνησι βρίσκεται κοντὰ στὴ βάρκα· πιάνει τὸ κουπί κι' ἀνασηκώνει τὸ κορμί στὰ χέρια τῆς, νὰ δῇ περιέργη, τί εἶνε ἐκεῖ μέσα ποῦ τόσω ἀλλοιώτικα καὶ γλυκύτερα ἀπὸ τὰ δικὰ τῆς τὰ τραγοῦδια τραγουδεῖ.

Καὶ εἶδε — κ' ἡ καρδιά τῆς τώρα περὶ πολὺ ἐσκήρτησε — εἶδε ἓνα νέο μὲ πρόσωπο ἀγγελικόν, ποῦ τώρα παύει τὸ τραγοῦδι του, καὶ γονατιστὸς ἀπὸ τὴν συγκίνησι ἐνώπιον τοῦ ὡραίου, τῆς ἔτεινε τὰ χέρια γιὰ νὰ τὴν σύρῃ δίπλα του.

Κι' ὅταν τὴν εἶδε καθισμένη ἐκεῖ σιμά, παρθένον ἄσπιλον μέσ' ἔς τὴν γυμνότητά τῆς, σὰν νὰ τὴν σκέπαζε παρθενικὰ ἓνα ῥόδινο σύννεφο, τῆς μίλησε μὲ τὴν περὶ γλυκύτερη φωνή του :

— «Ὅποια καὶ ἂν εἶσαι σὺ ποῦ σὰν οὐράνια ὄπτασια ἐφανερώθηκες στὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου, ἔλα μαζί μου νὰ σοῦ κτίσω τὴν φωληά σου. Ἐλα ἐκεῖ νὰ ζῆς μέσα στὴ θερμὴ μου ἀγκαλιὰ καὶ ἐγὼ νὰ πέρνω τὴ ζωὴ ἀπ' τὴ γλυκεῖα ματιά σου. Ἐλα, ἐγὼ νὰ σοῦ ξυπνήσω τὴν πέτρινη καρδιά, νεράιδα, κι' ἄς εἶνε παγωμένη. Ἐλα, ἐγὼ νὰ κάμω τὰ σβυσμένα μάτια σου νὰ λάμπουν χίλιες φορές ὡμορφα καὶ νὰ μὲ φωτίσουν μὲ τὸ γλυκὸ τους φῶς. Ἐλα, οὐράνια κόρη, πές μου ναί, καὶ κεῖ ποῦ θὰ σὲ πάω, ἡ πέτρινη καρδιά σου θ' ἀνοίξῃ στὴν ἀγάπη, ἐκεῖ τὰ χεῖλη τὰ κλεισμένα, τὰ ῥοδινά σου χεῖλη θ' ἀνοίξουνε, ὅπως τὰ τριαντάφυλλα στὸ φίλημα τῆς δρόσου. Ἐλα, ὦ σὺ, νὰ δῆς μέσ' ἔς τὸν καθρέφτη τοῦ γλυκοῦ νεροῦ τὴν ὡμορφιά σου νὰ σκιστᾶ ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἔλα ἐκεῖ νὰ κλάψουνε τὰ μάτια σου ἀπὸ γὰρὰ καὶ γλυκὸ ἀναστενάγμα νὰ βγῆ ἀπ' τὴν ψυχὴ σου· ἔλα ἐκεῖ, νὰ ζήσης ἀλλοιώτικη ζωὴ γεμάτη ἀπὸ εὐωδιές ποῦ μεθᾶνε, ὦ σὺ ἡ ἀσυναίσθητος καρδιά μὲ τέλεια γυναῖκα».

Τὰ μάτια τῆς νεράιδας ἀστράψαν καὶ τὸ πέτρωμα τῆς καρδιάς τῆς ἔλυωσε ὑπὸ τοὺς μαγικούς του λόγους· τὰ χεῖλη τῆς ἀνοίξανε σὲ οὐράνιο μειδιάμα, κι' ἐκεῖνος, νικητῆς, τρολὸς ἀπὸ χαρὰν, ἓνα φίλημα τῆς ἔδωσε καὶ πῆρε τὴν ψυχὴ τῆς. . .

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 1903.

ΙΟΥΛΙΑ Σ. ΓΙΑΠΑΠΠΑ